

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sanctorvm Qvinqvaginta Ivris-Peritorvm Elogia

Roberti, Johannes

Leodii, 1632

S. Hieronymvs Ecclesiæ Magnvs Doctor, Stridonensis, Dalmata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45032

S. HIERONYMVS
 ECCLESIAE MAGNVS DOCTOR,
 Stridonensis, Dalmata.

ASSERTIO IVRISPER.

Ipse S. Hieronymus lib. 1. in Epist. ad
 Galat. cap. 2. sic de se loquitur:

*Aliquoties cum Adolescentulus Romæ Con-
 trouersias declamarem, & ad vera CER-
 TAMINA, fictis me LITIBVS exer-
 cerem, currebam ad Tribunalia Iudicum.*

Quid dicam de hoc Sancto? Dic ipse
 tibi, Lector: quamquam quid ipse
 dicas? imo quid cogites? quid concipias?
 Potius lege ingentia illa eius volumina:
 aut quia vix sufficies legendis, quibus ipse
 scribendis minimè est fatigatus; vide saltem
 Librorum Lemmata. Reperies omnigenam
 Eruditionè, omnium reconditarum Linguarum
 Idiomatica. Agnosces Dalmatam Stridonensem,
 in Latinâ Eloquentia, Ciceronem: in Græcis
 fulminibus, Demosthenem:
 in

in sacris Hebræorum Adytis, alterum, si fas dicere, Isaiam. Et idem intellige in Chaldæis, & Syris.

Omittamus prophanas eius Doctrinas, Grammaticam, Rhetoricam, Philosophiam, **IURISPRUDENTIAM**: sacras quomodo omitemus? Et tamen quid de illis dicemus? cum de ijs nemo dignè loqui possit, nisi alius Hieronymus quispiam, qui nusquam est. Duo genera tantum, ipsius bonâ cum veniâ attingamus, velut extremo digito.

Hæreticos, & Hæresiarchas, quis vnquam vehementius infectatus est? quis potentius confutauit, vicit, prostravit? Testentur apud inferos adhuc in eum dentibus stridentes, Pelagij, Arii, Vigilantij, & cæteræ pestes; quæ senserunt illum, *vt malleum conterentem petras.*

Diuiinarum verò litterarum quis abditos sensus subtilius penetrauit? quis Mysteria clarius aperuit? quis Idiotissimos familiaris vernaculis quasi verbis est interpretatus? Non ingrediamur altius hoc Profundum, ne mergamur.

Hactenus sic loquimur de eius Eruditione, ac si nihil sit, quod de Virtute dicamus. Quod longissimè à vero abest. Vtraque illum improbis, Hæreticis imprimis, exosum fecit, & formidabilem: ipsis quin etiam Dæmonibus, quorum tartareas artes, tentationesque expertus, gloriosè superavit. Vtraque probis commendavit, & maximè magnis Heroibus, Orbis terræ luminibus, & in ijs, Damaso Summo Pontifici, Augustino Magno Pontifici.

Virtutum eius Oceanum admirari magis, & venerari conueniat, quàm tentare. Riuulum ex eo diductum accedamus, & inde per modicum hauriamus, ipso permittente, imo situlam commo- dante. Ipsius, inquam, verbis, virtutes eius quasdam delibemus, non quaslibet, sed planè Heroicas. Quas cùm legeris, Herculis illius Augiæ stabulum, & reliqua facinora, fabulas, vti verè sunt, & pueriles nœnias, ipse fateberis. Epistola ad Eustochium 22. ita fatur.

O quoties ego ipse, in Eremito constitutus,

6

& in illâ vastâ Solitudine, quæ exusta Solis
 ardoribus, horridum Monachis præstat habi-
 taculum, putabam me Romanis interesse de-
 licijs. Sedebam solus, quia amaritudine re-
 pletus eram. Horrebant sacco membra de-
 formia, & squalida cutis situm Aethiopica
 carnis obduxerat. Quotidie lacrymæ, quoti-
 die gemitus: & si quando repugnantem som-
 nus imminens oppresserat, nudâ humo vix of-
 fusa herentia collidebam. De cibis verò, & po-
 tu taceo, cum etiam languentes Monachi
 aquâ frigidâ vtantur, & coctum aliquid ac-
 cepisse, luxuriâ sit. Ille igitur ego, qui ob ge-
 henna metum, tali me carcere ipse damna-
 ueram, scorpionum tantum socius, & fera-
 rum, sæpe choris intereram puellarum. Pal-
 lebant ora ieiunij, & mens desiderijs aestua-
 bat in frigido corpore; & ante hominem, suâ
 iam carne præmortuum, sola libidinum in-
 cendia bulliebant. Itaque omni auxilio de-
 stitutus, ad IESV iacebam pedes, rigabam
 lacrymis, crine tergebam, & repugnantem
 carnem hebdomadarum inediâ subiugabam.
 Non erubesco confiteri infelicitatis meæ mi-
 seriam; quin potius plango, me non esse, quod

fuerim. Memini me clamantem, diem crebro iunxisse cum nocte, nec prius à pectoris cessasse verberibus, quàm rediret, Domino increpante, tranquillitas. Sicubi concava vallium, aspera montium, rupium prærupta cernebam; ibi mea orationis locus, ibi illud miserrimæ carnis ergastulum: & vt mihi testis est Dominus, post multas lacrymas, post celo inherentes oculos, nonnunquam videbar mihi interesse agminibus Angelorum: & lætus, gaudensq; cantabam: Post te in odorem vnguentorum tuorum curremus.

Cucurristi, ô beate cursor: cucurristi, & peruenisti, & Vnguentis illis, meritissimus iam æternum perfrueris. Vtinam nos aliquando tecum! Neque ego post Hieronymum, aliquid de Hieronymo addam.

Obijt Anno Christi 420. 30. Septemb.

S. AV-